

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Jirsy, soudců JUDr. Tomáše Lichovníka a JUDr. Vladimíra Sládečka (soudce zpravodaj) o ústavní stížnosti **XXXXXXXXXXXX**, bytem **XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX**, zastoupeného JUDr. Alenou Vlčkovou, advokátkou se sídlem Habrová 2642/9, Praha 3, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2021 č. j. 9 Ads 361/2019-39 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2019 č. j. 14 Ad 1/2017-53, **takto:**

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í

Stěžovatel se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též jen „kasační soud“), kterým byla zamítnuta jeho kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jakož i zrušení tohoto rozhodnutí. Tvrdí, že uvedenými rozsudky došlo k porušení jeho ústavně zaručených práv podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 6 odst. 1 a čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 1 Protokolu č. 12 k Úmluvě. K tomu mělo dojít v důsledku nesprávného postupu správních soudů, které stěžovateli nepřiznaly právo na přezkoumání materiálních důvodů jeho odvolání ze služební funkce. To vedlo k zásahu do autonomie jedince a k extrémnímu nesouladu skutkových a právních závěrů, k nimž došly soudy obou stupňů. Napadená rozhodnutí „jsou založena na zjevné nespravedlnosti, když ospravedlnila nezákonný postup správního orgánu a ospravedlnila diskriminaci stěžovatele z důvodu vztahu k jiné osobě“. Soudy podle názoru stěžovatele postupovaly ryze formalisticky a nepřistoupily k individuálnímu posouzení dané záležitosti.

Ze spisového materiálu Ústavní soud zjistil, že rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu zahraničních věcí ze dne **XXXXXX** č. j. **XXXXXXXXXXXX** byl stěžovatel podle § 60 odst. 4 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o státní službě“), s účinností od **XXXXXX** odvolán

ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu ~~XXXXXX~~, a to bez uvedení důvodu. Současně byl s účinností od ~~XXXXXX~~ změněn služební poměr stěžovatele podle § 44 písm. n) a § 67 zákona o státní službě tak, že byl zařazen po ukončení vyslání k výkonu zahraniční služby na služební místo diplomata v Ministerstvu zahraničních věcí, a to dočasně nejdéle do ~~XXXXXX~~. Tímto nebyla dotčena doba trvání jeho služebního poměru na dobu neurčitou. Dalším výrokem byla stěžovateli stanovena s účinností od ~~XXXXXX~~ výše platu a osobního příplatku. Náměstek ministra vnitra pro státní službu rozhodnutím ze dne ~~XXXXXX~~ č. j. ~~XXXXXX~~ zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Městský soud žalobu stěžovatele zamítl a následně Nejvyšší správní soud zamítl jeho kasační stížnost.

Ústavní soud posoudil argumentaci stěžovatele i obsah napadených rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o návrh zjevně neopodstatněný, a proto jej odmítl.

Podle ustanovení § 43 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), musí být usnesení o odmítnutí návrhu podle odstavců 1 a 2 písemně vyhotoveno, stručně odůvodněno uvedením zákonného důvodu, pro který se návrh odmítá, a musí obsahovat poučení, že odvolání není přípustné.

Ústavní soud předesílá, že výklad předpisů z oblasti veřejné správy a sjednocování judikatury ostatních správních soudů, k čemuž slouží i mechanismus předvídaný v § 12 s. ř. s., přísluší právě Nejvyššímu správnímu soudu, jenž vydal napadený rozsudek. Ústavní soud tak není primárně povolán k interpretaci těchto právních předpisů, nýbrž *ex constitutione* k ochraně ústavně zaručených práv a svobod. V kontextu své dosavadní judikatury se Ústavní soud cítí, s odkazem na zásadu zdrženlivosti a princip sebeomezení, být oprávněn výklad tzv. podústavního práva posuzovat pouze tehdy, jestliže by jeho aplikace v daném konkrétním případě byla důsledkem interpretace, která by extrémně vybočila z požadavků obsažených v hlavě páté Listiny. Ústavnímu soudu nepřísluší, aby prováděl přezkum rozhodovací činnosti ve stejném rozsahu, jako to činí správní soudy a fungoval jako další „superrevizní“ instituce.

Ústavní soud přezkoumal napadená soudní rozhodnutí a nenalezl v nich vady, které by nepřipustně postihly ústavně zaručená základní práva stěžovatele. Oba soudy rozhodovaly v souladu se zákony i principy zakotvenými v Listině a v Ústavě, jejich rozhodnutí nelze označit jako svévolná. Ústavní soud ověřil, že správní soudy rozhodovaly nestranně, se všemi námitkami stěžovatele se řádně vypořádaly, při rozhodování přihlédly ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, věc po právní stránce hodnotily přiléhavě a v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o státní službě a soudního řádu správního, která upravují průběh řízení a do nichž se promítají principy spravedlivého (řádného) procesu obsažené v hlavě páté Listiny.

Nejvyšší správní soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí předně zabýval otázkou posloupnosti rozhodování státního tajemníka o odvolání vedoucího zastupitelského úřadu ze služebního místa podle zákona o státní službě a prezidenta republiky o odvolání vedoucího zastupitelské mise podle čl. 63 odst. 3 Ústavy. Ačkoliv kasační soud dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť v době jeho vydání (tj. ke dni ~~XXXXXX~~ neexistovalo platné

(kontrasignované) rozhodnutí prezidenta o odvolání stěžovatele (to bylo vydáno dne 20. 12. 2020, přihlédl správně k tomu, že účinky s ním spojené měly nastat až po jeho vydání (dne 20. 12. 2020). Závěr kasačního soudu, že důvod nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí dodatečně odpadl, a to dříve než vyvolalo jakékoliv právní účinky, považuje Ústavní soud za řádně odůvodněný, jasný a logický.

Stejně tak se Ústavní soud ztotožňuje s právními závěry Nejvyššího správního soudu formulovanými při posouzení důvodnosti námitek stěžovatele, v nichž zpochybňoval zákonnost, resp. ústavní konformitu (z důvodu diskriminačního jednání) služebního orgánu při jeho odvolání. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nemožnost dosáhnout přezkumu materiálních důvodů vedoucích k odvolání stěžovatele vyplývá z § 60 odst. 4 zákona o státní službě, na jehož základě lze vedoucího zastupitelského úřadu odvolat z jakéhokoliv důvodu i bez udání důvodu. Výše rekapitulované právní závěry, v nichž na základě citovaného ustanovení zákona o státní službě nebyla shledána nezákonnost postupu služebního orgánu při odvolání stěžovatele ze služebního místa vedoucího zastupitelského úřadu či dokonce diskriminační jednání vůči němu, považuje Ústavní soud za ústavně konformní. Nesouhlasí tak s argumentací, v níž stěžovatel zpochybňuje způsob, jakým se obecné soudy vypořádaly s jeho námitkami, opakovaně vznesenými ve správní žalobě i v kasační stížnosti, a v němž v konečném důsledku spatřuje i porušení svých základních práv.

K namítanému porušení práva na spravedlivý (řádný) proces Ústavní soud dodává, že dané právo není možné vykládat tak, že by se stěžovateli garantoval úspěch v řízení či se zaručovalo právo na rozhodnutí, odpovídající jeho představám. Obsahem tohoto ústavně zaručeného práva je zajištění práva na spravedlivé (řádné) soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování v souladu se zákony a při aplikaci ústavních principů. Okolnost, že stěžovatel se závěry či názory soudů nesouhlasí, nemůže sama o sobě důvodnost ústavní stížnosti založit.

Na základě výše uvedeného Ústavní soud mimo ústní jednání a bez přítomnosti účastníků řízení ústavní stížnost podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 22. února 2022

JUDr. Jaromír Jirsa, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

